

[Hilmar Baunsgaard.]

Kun hvis man er villig til også at se disse mindre lyse startudsigter i øjnene, vil der være et realistisk grundlag for at tage stilling.

Det, vi med andre ord skal gøre os klart, er, at det ikke er en økonomisk startgevinst, der kan begrunde dansk medlemskab, men det må på det økonomiske område blive en langtidsvurdering.

Ligesom handels- og markedsministeren i sin redegørelse understregede, at det problem, vi her behandler, drejer sig om mere end blot Vesteuropas handelsøkonomiske interesser, føler også jeg trang til at pege på videre perspektiver. For det første synes jeg, det kan være nyttigt, at vi gør os klart, at selve det europæiske fællesmarked er en lille ting i en meget stor sammenhæng. Vi har ikke klaret hverken Europas problemer eller taget vort medansvar for verdensudviklingen, blot fordi vi skaber friere samhandels- og smidigere økonomiske forhold mellem de vesteuropæiske lande.

Et langt større problem er forholdet til udviklingslandene. Den velstand, vi nyder godt af, er delvis sket på bekostning af udviklingslandene, hvad udviklingen i råstofpriserne er udtryk for. Det vil stille krav til Vesteuropa om økonomiske ofre, at vi skal bedre handelsrelationerne til udviklingslandene. Løser vi ikke fattigdomsproblemet i verden, klarer vi ikke fremtiden. Det er den velhavende del af verden, der må yde, og det er ikke mindst det velhavende Vesteuropa med sit tyngende ansvar over for en historisk udvikling, der ikke altid er lige rar at mindes. Det økonomiske samarbejde i Europa må ikke blive en beskyttelse af egen rigdom og egne privilegier på en måde, der skader andre dele af verden. Det må kort sagt ikke blive de riges klub, vi stiler imod, en klub, der vil isolere sig selv fra den verden, for hvis problemer Vesteuropa har et større ansvar end nogen anden del af verden.

Et andet perspektiv er forholdet til Østeuropa. Vi bør ikke indstille os på, at der for al fremtid skal være en politisk og økonomisk skillelinje på langs gennem Europa. De videre bestræbelser må gå ud på at få etableret de friere handelsforhold til og det økonomiske samarbejde med Østeuropa,

som kan bane vejen for den gensidige politiske forståelse, Europa har behov for.

I det videre perspektiv, set både i forhold til Østeuropa og til de nye lande uden for Europa, kan fællesmarkedet aldrig blive mere end en station på vejen.

Det radikale venstre kan acceptere, at Danmark genoptager forhandlingerne med fællesmarkedet. Tilslutning til optagelse fra vor side vil til sin tid afhænge dels af de resultater, der er opnået ved forhandlingerne, dels af den politiske bedømmelse, vi til den tid må anlægge, når fællesmarkedet skal bedømmes som et led i en større sammenhæng. Uden en effektiv jordlovgivning skal man ikke forvente radikal støtte, radikal accept af medlemskabet, ligesom vi må understrege, at det for det radikale venstre spiller en afgørende rolle, om de andre nordiske lande har løst deres forhold til fællesmarkedet. Vi ønsker, at der i den kommende forhandlingsperiode vil blive etableret den snævrere kontakt mellem de nordiske lande, og at de enkelte lande ikke i egne forhandlinger foretager skridt, der på nogen måde kan blive til gene for et andet nordisk land. Vi håber, at den danske regering vil vise en mere åbenlys forståelse for nødvendigheden af det nordiske hensyn, end det i alle faser har været tilfældet gennem de seneste år.

Vi betragter Danmarks fællesmarksbeslutning, når den til sin tid endeligt skal tages, som lige så meget en beslutning med politiske og kulturelle som med økonomiske perspektiver.

Niels Westerby: Denne debat karakteriseres i almindelighed som værende folketingets markedsdebat. Men det er jo meget mere end en markedsdebat, det er i virkeligheden en europæisk debat, hvor vi både har kulturelle og politiske, sociale og demokratiske interesser fra dansk side og en interesse i hele den europæiske udvikling. Nok er kroner og øre vigtigt, men det er ikke alt, og vi har andre væsentlige interesser på spil og andre synspunkter, som det er væsentligt at pleje.

Det, der gør situationen akut, er den engelske ansøgning om optagelse i fællesmarkedet, og dér kan man jo så straks rejse den problemstilling: hvordan bør dansk